

Sygn. akt: I C 269/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lipca 2018 roku w Szczytnie

sprawy z powództwa C.(...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.,
przeciwko K. W.,

o zapłatę

oddala powództwo

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S.,(...)

Sygn. akt I C 269/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. w pozwie przeciwko K. W. domagał się zasądzenia kwoty 1.413,60 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 29 września 2017 roku z D. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym, który na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 29 marca 2017 roku z F. Bank p.l.c. nabył wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki zawartej przez F. Bank p.l.c. z pozwanym w dniu 10 września 2015 roku. Powód twierdził, że dowodem skutecznego nabycia dochodzonego roszczenia są wyciągi z elektronicznych załączników do umów przelewu wierzytelności z dnia 29 marca 2017 roku i 29 września 2017 roku, zaś jako dowód potwierdzenia istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej powód przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...).

Powód twierdził, że na kwotę dochodzoną w niniejszym postępowaniu składają się kwoty: 900 złotych tytułem należności głównej, 460 złotych tytułem kosztów udzielenia pożyczki oraz 71,60 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od kwoty 1.360 złotych za okres od dnia 20 marca 2017 roku do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu tj. 19 grudnia 2017 roku.

Pozwany K. W. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swoje nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany K. W. w dniu 10 września 2015 roku zawarł z F. Bank p.l.c. z siedzibą w S. (M.) umowę pożyczki nr (...). Na jej podstawie udzielono pozwanemu pożyczki w kwocie 900 złotych, którą pozwany zobowiązał się spłacić jednorazowo w terminie 30 dni tj. do dnia 10 października 2015 roku.

(dowód: umowa pożyczki k. 17-19)

F. Bank p.l.c. z siedzibą w S. (M.) i D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawarli w dniu 29 marca 2017 roku umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności wynikające z umów pożyczek szczegółowo określone w załącznikach nr 1a, nr 1b do umowy sporządzonych w formie pisemnej i w formie zapisu elektronicznego.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 29 marca 2017 roku k. 33-38)

Powód i D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawarli w dniu 29 września 2017 roku umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności szczegółowo określone w załączniku nr 1 do umowy sporządzonym w wersji papierowej i załączniku nr 2 do umowy sporządzonym w formie cyfrowej zapisanej na dysku CD lub DVD. W dniu 19 października 2017 roku D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. przekazał powodowi załącznik nr 1 (w formie papierowej), załącznik nr 2 (w formie cyfrowej) z zakresem danych wskazanych w umowie.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 29 września 2017 roku k. 24-26, aneks nr (...) z dnia 13 października 2017 roku k. 27, porozumienie z dnia 19 października 2017 roku k. 31v-32)

W dniu 20 grudnia 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), w którym stwierdził, że dnia 29 września 2017 roku nabył od D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. wymagalna wierzytelność wobec dłużnika K. W. wynikającą z umowy o numerze (...), a wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 1.431,60 złotych, na którą składały się kwoty: 900 złotych tytułem kapitału, 71.60 złotych tytułem odsetek, 460 złotych tytułem kosztów.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 14)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwany K. W. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy i nie wypowiedział się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu

rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą – w ocenie Sądu - uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. w dniu 29 września 2017 roku oraz przez D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. i F. Bank p.l.c. z siedzibą w S. (M.) w dniu 29 marca 2017 roku umów przelewu wierzytelności, jak również fakt zawarcia przez pozwanego i F. Bank p.l.c. z siedzibą w S. (M.) w dniu 10 września 2015 roku umowy pożyczki. Powodowi nie udało się jednak wykazać i udowodnić, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 września 2017 roku nabył wierzytelność względem pozwanego wynikającą z umowy pożyczki z dnia 10 września 2015 roku w kwocie dochodzonej pozwem.

Z umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 września 2017 roku nie wynika, by jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. w stosunku do pozwanego. Do pozwu dołączono obok umów pożyczki z dnia 10 września 2015 roku, umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 marca 2017 roku i 29 września 2017 roku, wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda oraz zestawienie w formie tabeli nazwane „wyciągiem z elektronicznego załącznika nr 1a – Wykaz wierzytelności do umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 marca 2017 roku” podpisane przez radcę prawnego A. K.. Zwrócić należy uwagę, że zestawienie to dotyczy przelewu wierzytelności dokonanego na podstawie umowy z dnia 29 marca 2017 roku, powód zaś wierzytelność wskazaną w pozwie, jak twierdził, nabyć miał na podstawie umowy zawartej w dniu 29 września 2017 roku. Zgodnie z umową z dnia 29 września 2017 roku przedmiotem przelewu były wierzytelności szczegółowo opisane w załącznikach: nr 1 (w formie papierowej) nr 2 (w formie cyfrowej). Powód żadnego z tych załączników nie dołączył do pozwu. Przedłożył porozumienie zawarte w dniu 19 października 2017 roku do umowy przelewu wierzytelności, z którego wynika, że w tym dniu zbywca wierzytelności przekazał załączniki do umowy przelewu wierzytelności w formie papierowej oraz cyfrowej. Jednakże w oparciu o ten dokument nie sposób domniemywać jaka była treść tych załączników.

Powód utrzymywał, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi dowód istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej. Tymczasem, stwierdzić należy, co wprost wyraził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10, Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 15 września 2011 roku w sprawie II CSK 712/10 i z dnia 13 czerwca 2013 roku w sprawie V CSK 329/12 oraz m.in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. 2014r., poz. 157 ze zm.) wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych

względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład właśnie cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności (wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14).

Podkreślić należy, że powód swą legitymację do występowania w niniejszym procesie wywodzi z faktu nabycia wierzytelności. Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że doszło do przelewu konkretnej wierzytelności. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być nadto w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową. W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę twierdzenia strony powodowej nie uzasadniają żądania pozwu. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 września 2017 roku nabył wierzytelność względem pozwanego wynikającą z umowy pożyczki z dnia 10 września 2015 roku w kwocie dochodzonej pozwem. Wobec powyższego powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
- S., (...)